

Vydávajú
Politickí väzni
Zväzu protikomunistického
odboja
Obchodná 52
811 06 Bratislava

*Kto stratil majetok, nestratil veľa.
Kto stratil slobodu, stratil mnoho.
Kto stratil vieru, stratil všetko.*

Zásielku spracovala spoločnosť:
HENRIETA - direct marketing, s.r.o.
P.O.BOX 1, 820 08 Bratislava 28, „D+2“
PLATENÉ V HOTOVOSTI
820 08 Bratislava 28

SVEDECTVO

ročník 21
máj 2011
cena 0,60 EUR

5

ČASOPIS TABUIZOVANÝCH FAKTOV

*Ing. Martin Hagara
Nesmieme
stratiť vieru*

*Anna Fodorová
Stali sme sa nežiadúcim
elementom*

*Pred X. snemom PV ZPKO
Ako ďalej
politickí väzni?*

NA PAMIATKU PRVÉHO SLOVENSKEHO
NÁRODNÉHO SHROMAŽDENIA
10. MÁJA 1848,
KTORÉ BOLO NA TOMTO MIESTE V BÝVALÝCH
ONDRAŠOVSKÝCH KÚPELOCH.
POSTAVENÉ V 10. VÝROČÍ SAMOSTATNOSTI 1928.

**Prípravou
X. snemu PV ZPKO
sa zaoberala jeho
republiková
rada.**

Viac na 6. strane.

V čísle

Ing. Martin Hagara	
Nesmieme stratíť vieru	2
Blahoželanie	
Jánovi Chryzostomovi	
kardinálovi Korcovi	3
Eva Hromjaková	
Ešte stále to nevidíme?	3
Anna Fodorová	
Stali sme sa nežiadúcim	
elementom	4
Ing. Vojtech Vitkovský	
Takí sme boli	7
Vojtech Ottmar	
Potulky zo školy	8
Eva Laucká	
Snímanie masiek	9
Kalendár výročí	10
Jozef Senko	
Trýznitelia si užívajú	
dôchodky	11
Dokument	12-13
Autentický dokument	16

SVEDECTVO, mesačník

Politických väzňov

Zväzu protikomunistického odboja

Šéfredaktorka:

Ing. Eva Hromjaková

Redakčná rada:P. Bielik, Ing. E. Hromjaková, K. Krivoš,
E. Laucká, I. Mrva, P. Mulík, A. Malacký**Adresa redakcie:**

811 06 Bratislava, Obchodná 52

Telefón: 02/5263 8156**Fax:** 02/5296 4610Cena 1 výtlačku: **0,60 EUR**Celoročné predplatné: **7 EUR**

Predplatné pre zahraničných

abonentov: **45 USD,**

vrátane poštovného

Číslo účtu v Ludovej banke:

4000128109/3100

Registračné č.:

508/91

EV: 3851/09**Tlač:** ART&PRESS s.r.o.

Nevyžiadané rukopisy nevraciamy

Príspevky:

grosling1@stonline.sk

www.pv-zpko.com

ISSN 1338-404X

MATERIÁLY uverejnené v rubrikách „Čitateľské fórum“ a „Spomienky“ vyjadrujú názory občanov a čitateľov. Nemusia byť totožné so stanoviskom redakcie.

Nesmieme stratíť vieru

Máme za sebou veľkonočné sviatky, sviatky utrpenia, bolesti, ale i nádeje. Každý z nás prešiel svojou krížovou cestou, mnohí vystúpili až na Golgotu. Obetovali svoje životy v nádeji, že ich smrť nebola zbytočná, že ich obeť v budúcnosti prinesie národu slobodu, spravodlivosť, že lož sa nebude vydávať za pravdu.

Minulo už vyše dvetisíc rokov od vtedy, čo bola na Golgote ukrižovaná pravda. Za tie dlhé roky sme sa veľmi nezmenili, ľudské ústa sa nepolepšili. Aj v dnešnom našom uponáhlanom živote stále znejú slová nenávisti: „Ukrižuj, ukrižuj!“

Vidíme to aj v dnešných dňoch, tak v politike, obchode, bežnom živote plnom nenávisti, pokrytectva, sebeckta, podvodov. Nepanuje láska, porozumenie, odpúšťanie. Je to nemoderné, skrátka sa to nenosí. A pri tom sa každý deň modlíme v Otčenáši: „a odpusť nám naše viny, ako i my odpúšťame našim vinnikom“. Ak by nám mal Boh odpustiť, tak, ako my odpúšťame, asi by sme sa odpustenia nedočkali. Kristus, ktorý zomrel a na tretí deň vstal z mŕtvych, povedal: „Pokoj vám.“ Milujme svojich blížnych, odpúšťajme nielen sebe, ale aj iným. Nebuďme milosrdní k sebe, ale buďme nemilosrdní k vlastným chybám. Náš život bude pokojnejší, plnší.

Žijeme v časoch, ktoré ospevujú slobodu. Môžeme však povedať, že žijeme v časoch, ktoré správne chápú slobodu? Sloboda je dar, ktorý človek dostal od Boha. Nik iný nemôže byť slobodný, iba človek. Sloboda nie je

len veľkým darom, ale aj veľkým rizikom. Zo zle chápanej a prežívanéj slobody vyplýva veľké nebezpečenstvo nielen pre nás, ale pre celú spoločnosť. A to by si mali uvedomiť v prvom rade tí, ktorí riadia štát, ktorí nám vládnu. Sloboda a zodpovednosť sú dve strany jednej mince, nemôžeme ich separovať. Mali by kráčať ruka v ruke. Mali. Je to tak? Nie je. Stačí sa pozrieť na tých, ktorí sa chopili moci, na našich politikov. Namiesto toho, aby riadili spoločnosť, aby sa starali o blaho ľudu, národa, vybjávajú sa v žabomyšších vojnách, rôznych kauzách.

Je mi z toho smutno. Či to všetko utrpenie počas dlhých rokov totality má vyústiť do takto rozhárannej spoločnosti? My, ktorí sme na vlastnej koži zakúsili tvrdosť a neľudskosť komunistického systému, sme znova odsúvaní na okraj spoločnosti. Sme nepohodlným výkričníkom. Preto, pokiaľ nám ešte stačia sily a slúži pamäť, odovzdávajme svoje spomienky mládeži, aby vedela, že sloboda sa nerodí ľahko, že súčasnosť bola vykúpená krvou nevinných, morom sĺz a utrpenia státisícov. Skutočná sloboda znamená život prežívaný vo vernosti poznanéj pravdy. Ak človek odmietne túto pravdu, ak ňou opovrhne, ak ju zneužije, stane sa pre národ prameňom skazy a záhuby. Mnohí sme stratili v minulosti majetok, stratili sme slobodu, nesmieme však stratíť vieru v lepšiu a spravodlivejšiu budúcnosť.

Ing. Martin Hagara

Bojnica

■ **K dokumentom na 12. a 13. strane:** V minulom čísle sme uverejnili stanovisko predsedu PV ZPKO Arpáda Tarnóczyho k listu Novej Konfederácie politických väzňov. Bol predovšetkým reakciou na obvinenia, že organizácia dostala od Mečiara milióny. V stanovisku sa uvádzalo, že peniaze od vlády Mečiara boli poukázané na účet KPVS v roku 1996 a 1997 a boli riadne zúčtované. Ďalej sa v stanovisku konštatovalo, že účtovanie bolo overené, odkontrolované ministerstvom vnútra a podľa zápisu zo dňa 18.2.1998 bolo bez závad. Omylom sme však namiesto tejto správy na stranách 13 a 14 uverejnili Popis projektu pre Ministerstvo vnútra z minulého roku. Čitateľom sa ospravedlňujeme a spomínaný dokument uverejňujeme v aktuálnom čísle na 12. a 13. strane.

Na titulnej strane: Pamätník z roku 1928 v Liptovskej Ondrašovej, mestskej časti Liptovského Mikuláša, pripomína prvé slovenské národné zhromaždenie z 10. mája 1848, kedy slovenskí národovci predniesli Žiadosti slovenského národa. **Viac na 6. strane.**

Foto: **Kazimír Krivoš**

Blahoželanie nášho predsedu významnej osobnosti

Ján Chryzostom Korec 20 rokov kardinálom

Bratislava 29. apríla 2011

Vaša Eminencia,

novodobé dejiny slovenského národa prinášajú vzácne chvíle, pri ktorých treba postáť, zamyslieť sa nad všetkým, čo duchovne obohacuje spoločnosť, osobitne veriacich. Takouto nevšednou príležitosťou je i 20. výročie Vášho vymenovania za prvého slovenského kardinála Svätým otcom Jánom Pavlom II.

Vaše neodmysliteľné miesto v galérii najvýraznejších osobností s radosťou kvitujú všetci, pre ktorých boli roky života utrpením. Politickí väzni dôverne poznajú cenu života v pravde a silu viery. Pozorne sledujeme Váš statočný, vytrvalý zápas za spravodlivosť a porozumenie vo ve-

Foto: (ar)

ciach verejných. Výsledkom je dedičstvo zostavené z Vašich múdrych myšlienok v publikáciách, ktoré vychádzali nielen v slovenčine, ale aj v ďalších jazykoch. Z tejto bohatej studnice poznania čerpáme aj my a obdivujeme Váš obrovský prehľad a cit pri odhaľovaní tajomstiev života. Ste autoritou, pred akou sa hlboko skláňame s hrdosťou na výnimočného krajana.

Vaša Eminencia, dovoľte poďakovať sa Vám za všetko, čo ste pre rodné Slovensko a jeho ľud vykonali a vyprosiť Vám Božie požehnanie do ďalších rokov.

S prejavom najhlbšej úcty

Arpád Tarnóczy

predseda PV ZPKO

Ešte stále to nevidíme?

Príznačné pre zoskupenie istých strán je, že sa nerozpakujú meniť zákony podľa potrieb. V roku 1998 zmenili zákony o mediálnych radách, aby do nich dosadili svojich ľudí. V súčasnosti zmenili zákon o rokovacom poriadku Národnej rady SR, aby mohli verejne voliť generálneho prokurátora. Zmenili zákon o rozhlase a televízii a vytvorili novú inštitúciu, aby ovládli verejnoprávne médiá. Pre ľudí, ktorí sa politikou nezaoberajú sú tieto akty dostatočne sofistikované, ale nie pre rozhladených občanov.

Kde sú korene takého ignorantsva právneho štátu? Lebo štát si vytvára pravidlá – zákony na to, aby sa nimi riadil. A nielen štát. Aj medzinárodné spoločenstvo vytvorilo istý poriadok, ktorý tiež nie všetky krajiny sveta rešpektujú. K zjednoteniu Nemecka došlo napriek povojnovým dohodám, k vojenskému napadnutiu Juhoslávie bez súhlasu Bezpečnostnej rady OSN. Irak takmer zničili spojenecké vojská USA a Veľkej Británie

na základe vyfabrikovanej zámienky. Orbán otvorene realizuje revizionistickú politiku a Slovensko sa len prizerá, ako prichádza o svojich občanov a územie.

Potrebuje svet nových martýrov svedomia?

SLOVO SVEDECTVA

V zrýchlenom legislatívnom konaní, prípustnom len v prípadoch ohrozenia štátu, prešiel zákon o RTVS. Skôr, než začala nová Rada RTVS uplatňovať svoje kompetencie (napríklad schvaľovanie platu a odmien generálnej riaditeľke), predseda parlamentu schválil novej šéfke tejto inštitúcie stopercentný príplatok k mesačnému platu. Aj preto jeho požiadavka, aby Zemková vrátila odstupné, pôsobí veľmi nedôveryhodne. S podobnou rýchlosťou sa dejú zmeny v samotnej inštitúcii. Do vysielania sa vrátila diskusná relácia amerického vlastenca Štefana Hríba, zrušená však bola redakcia duchovného života. Za jej zrušenie v Rade RTVS

dokonca hlasoval aj farár Vlado Slovák, nominant Konferencie biskupov Slovenska. (zdroj: Ján Vluka, Spravodaj č.120). Zdá sa, že niektorí kňazi sa významne politicky angažujú. Premiérkinym šéfom poradcov sa stal bývalý františkán Ján Krstiteľ Balázs, významná mienkotvorná osoba. Na Úrade vlády slúži sv. omše ďalšia známa osoba z kléru, Anton Srholec.

Tak Marián Balázs (vlastné meno Jána Krstiteľa Balázsa), ako aj Anton Srholec neúnavne diskreditujú Katolícku cirkev. Balázs ako osobný „spovedník“ Ivety Radičovej, Srholec napríklad v ostatnom interview priamo zaútočil na cirkev a nazval ju „poslednou baštou totalitného vedenia ľudí pod pláštikom Božieho.“

Akosi sa rozmáha deštrukcia národa a cirkvi, a spoločnosť v zápase o holú existenciu stráca imunitu. Politickí väzni cítia naliehavú výzvu doby a urobia všetko pre zachovanie mravného dedičstva predkov.

Eva Hromjaková,
šéfredaktorka

Stali sme sa nežiadúcim elementom

Často som vo svojom živote uvažovala, ako by vyzeral môj život, keby sa mohol uberať slobodne, podľa mojich predstáv, keby nebol ovplyvňovaný hneď od mladého veku udalosťami, ktoré po skončení druhej svetovej vojny vzali do rúk uzurpátori, ktorí bažili po moci, lámali charaktery a vytvárali atmosféru strachu.

Prečo som prijala funkciu podpredsedníčky našej organizácie? Vyplynulo to prirodzene z môjho životného príbehu, negatívne ovplyvneného prežitými udalosťami už od mladosti.

Narodila som sa 1. 1. 1939 v dedinke pri Žiline, v Žilinskej Lehote, ako druhé dieťa zo štyroch. Jednoduchým, ale spravodlivým kresťanským a pracovitým rodičom. Otec bol vyučiteľný stolár, mama domáca. Mali sme malé hospodárstvo, 4 ha poľnohospodárskej pôdy a kúsok lesa. Tento majetok rodičia nadobudli kúpou z maminho vena. Otec pochádzal z početnej rodiny, nezdedil žiaden majetok, mama pochádzala zo zámožnejšej rodiny, z Veľkej pri Poprade.

Naša obec bola posadená v maľebnom prostredí, obkolesená lesmi v kopcovitom teréne, kde obyvatelia obce, ktorí vlastnili poľnohospodársku pôdu, ju mali rozkúskovanú na mnohých miestach chotára.

Keď som končila 4. ročník meštianskej školy, prebiehal v našej obci veľký boj o moc. Tí, ktorí nevlastnili nijaký majetok založili dedinskú organizáciu KSS a ten, kto nevstúpil do ich radov a neprispôbil sa pod-

mienkam, ktoré určovali, bol označený za neprispôsobivého nepriateľa a zradcu rodiaceho sa socialistického zriadenia. Otec sa nenechal zlákať medovými motúzmi, sľubmi, aké výhody ako člen strany získa.

Za krátky čas nastúpila ďalšia etapa, etapa kolektivizácie, teda zriaďovania JRD. Po obci sa pohybovali

Mladá Anka...

agitátori s prihláškami do JRD a sľubmi bohatého spoločného hospodárenia. Otec opäť vzdoroval a povedal, že sa svojho majetku nikdy nevzdá. Po jeho vyhlásení nastúpili zo strany agitátorov a predstaviteľov obecnej KSS vyhrážky, že jeho deti nikdy nedostanú žiadne vyššie vzdelanie. Tak sa aj stalo. Mojmým želaním bolo študovať na Strednej výtvarnej škole, pretože som mala pre takúto školu talent. Doporučovali mi to aj učitelia

a rodičia radi súhlasili. Žiaľ, zásahom „vyššej moci“ mi bola prihláška zo školy vrátená. V takejto pozícii som v obci nebola sama. Viaceré rodiny dlho vzdorovali a ignorovali psychicky nátlak, ale nevydržalo im to dlho. Pri vysokých predpísaných „kontingentoch“ rastlinných i živočíšnych produktov ruinovali roľnícky stav na dedine. Doslova terorom vymámili od viacerých hospodáriacich roľníkov podpis prihlášky do JRD. Keď otec zistil, že pozemky susediace s našimi sú už družstevné, rezignoval. Bolestný bol pohľad nás detí na rodičov, keď sme videli, ako odvádzajú z dvora dobytok a poľnohospodárske stroje. Otec sa psychicky zrútil.

Mamina morálna podpora a ubezpečovanie, že nie je všetko stratené, že môžeme ďakovať Pánu Bohu, že otca neodviedli do väzenia (prichádzali chýry, že mnohých roľníkov v iných obciach, čo nepodpisali prihlášku do JRD zatkli), pomohla otcovi nadobudnúť nalomenú sebadôveru. V ďalších rokoch sa venoval len svojej profesii - tesárčine.

Najvyššie pozície v obci získali novodobí komunisti. Predsedom JRD sa stal súdruh, ktorý nikdy nevlastnil ornú pôdu a na ostatné pozície - predsedu MNV a ďalšie boli dosadení ľudia, ktorí

pomáhali proces združstevňovania uskutočňovať. Naša rodina ostala v očiach predstaviteľov moci v obci nežiadúcim elementom. My, deti, sme boli celý život poznačené nespravodlivosťou, bezcitnosťou, nátlakom a terorom, teda metódami, akými k nám pristupovali likvidátori ľudských práv a slobôd a nielen v našej obci.

Anna Fodorová
podpredsedníčka PV ZPKO

Schôdzovali regionálne pobočky PV ZPKO

■ **Žilina:** So smútkom v duši si členovia žilinskej regionálnej pobočky PV ZPKO na výročnej schôdzi 30. 3. 2011 uctili pamiatku tých, čo sa pobrali na večnosť. Predsedníčka organizácie Anna Fodorová informovala o zmenách súvisiacich so sídlom kancelárie. Tiež konštatovala, že na politickú situáciu nemá organizácia politických väzňov žiadny vplyv, hoci práve oni sa stali martýrmi bývalého režimu. Zvyšovanie cien a nízke dôchodky totiž siahajú na ich existenčnú hranicu. Mnohí členovia pricestovali na stretnutie zo vzdialených lokalít. Ing. Jaroslav Volek, Jozef Adamík, Ing. Jozef Čuraj, či Ing. Anton Melek, JUDr. Ján Bulla alebo Ing. Alžbeta Čučiaková veľmi aktívne vystúpili v diskusii. Veľký záujem bol aj o účasť na X. sneme PV ZPKO.

V diskusii vyjadrili súhlas s politikou vedenia organizácie, a odsúdili medializované názory Antona Srholca, ktoré poskytol Webnovinám. Nemôžu súhlasiť s jeho názorom na cirkev, ktorú označil za poslednú baštu totalitného vedenia a dokonca vyslovil nádej, že padne tak, „ako padol po zuby ozbrojený totalitný režim“. Vyslovovali počudovanie, že sa k takýmto slovám uchýlil jeden z politických väzňov, ktorých bývalý režim najviac stíhal za ich vieru a príslušnosť k cirkvi.

Anna Fodorová, predsedníčka

■ **Trnava:** Výročná členská schôdza PV ZPKO regiónu Trnava sa uskutočnila 16. marca 2011. Bolo to radosné stretnutie starých priateľov a zároveň aj bolestné poznanie, že piati členovia navždy opustili svet živých. Schôdzu moderoval zakladajúci člen organizácie Jozef Škorvaga. Čestný hosť, podpredseda PV ZPKO Anton Malacký vo svojom príhovore vecne a úprimne informoval účastníkov schôdze nielen o úspechoch a problémoch celoslovenskej organizácie, ale aj o rokovaní čelných predstaviteľov organizácie politických väzňov s vládou Slovenskej republiky. Na rokovaní regionálnej pobočky sa zúčastnil aj pracovník Ústavu pamäti národa PhD. Peter Jašek. Vo svojom príhovore okrem iného ubezpečil prítomných, že Ústav pamäti národa eviduje všetky zločiny, ktoré bývalý komunistický režim spáchal na politických väzňoch.

Vo voľbách vyjadrili členovia regionálnej pobočky PV ZPKO dôveru doterajším členom výboru, ako aj ich predsedovi Vojtechovi Ottmarovi a opäť ich potvrdili vo funk-

ciach na nasledujúce funkčné obdobie. Sympatickou črtou zasadania bolo, že starí politickí väzni si vypýtali prihlášky za členov organizácie aj pre svoje deti a vnúčatá. Títo mladí ľudia sú zárukou, že organizácia politických väzňov nezanikne. **Vojtech Ottmar**, predseda

■ **Bratislava - mesto:** Schôdza regionálnej pobočky sa uskutočnila na dnes už takmer zabudnuté výročie tzv. víťazného februára. Najskôr si prítomní chvíľkou ticha pripomenuli piatich členov, ktorí navždy odišli do večnosti. Predseda Peter Bielik predniesol správu o činnosti od poslednej schôdze, a informoval o záležitostiach dotýkajúcich sa bývalých politických väzňov. Napríklad hovoril o tom, že Najvyšší súd SR rozhodol, že vdovám po politických väzňoch patrí 60 % príplatku k dôchodku, a nemožno ho krátiť na 30 %, ako to v istých prípadoch robila Sociálna poisťovňa. Podpredseda PV ZPKO Anton Malacký informoval o zmene zákona o vojnových veteránoch, ktorý sa dotýka časti bývalých politických väzňov.

Diskusia sa viedla hlavne na témy, podnietené príspevkami vo Svedectve, najmä o vzťahoch medzi organizáciami politických väzňov. Pre historikov má význam svedectvo J. Gaála, ktorý spomínal, ako mu po vojne sovietsky vojak ponúkol, že mu dá potvrdenie o tom, že bol partizánom (hoci ním nebol) za fľašu alkoholu. Za predsedu pobočky bol opäť zvolený Peter Bielik.

Peter Bielik, predseda

■ **Bratislava - okolie:** Schôdza pobočky so sídlom v Pezinku sa uskutočnila 2.3.2011. Činnosť pobočky za uplynulé obdobie zhodnotil jej predseda Anton Malacký. Na ďalšie dvojročné obdobie členovia pobočky zvolili nový výbor. Tiež navrhli delegátov na X. snem PV ZPKO, ktorý sa bude konať v júni t.r. a kandidátov do Predsedníctva PV ZPKO.

Dobrou správou pre organizáciu bolo, že regionálna pobočka získala nových členov - deti politických väzňov. Na záver predseda informoval členskú základňu o možnosti pre deti politických väzňov bezplatne cestovať mestskou hromadnou dopravou v Bratislave. Podmienkou je, byť členom PV ZPKO a teda mať pri sebe členský preukaz s fotografiou a zaplatením členského v danom roku.

Anton Malacký, predseda

Pokračovanie na 11. strane

AKTIVITY PREDSEDNÍCTVA PV ZPKO

□ **Predseda PV ZPKO Arpád Tarnóczy** intervenoval prisľúbenú dotáciu pre činnosť organizácie politických väzňov u poradcu župana BSK.

□ **Podpredseda PV ZPKO Anton Malacký** bol poverený zabezpečením X. snemu PV ZPKO.

□ **Dotácia na činnosť PV ZPKO na rok 2011 bola schválená vo výške 116 200 EUR.** Za rozpis výdavkov je

zodpovedná podpredsedníčka PV ZPKO Anna Fodorová.

□ **Vedenie sa neformálne** zaoberalo pripomienkami na reorganizáciu členskej základne v bratislavskom regióne.

□ **PV ZPKO podporuje petíciu** za vypísanie referenda o ustanovení slovenského jazyka ako výlučného úradného jazyka v Slovenskej republike.

Ako ďalej, politickí väzni?

Prípravou na jubilejný X. snem PV ZPKO, ktorý sa uskutoční 1. júna t.r., sa zaoberali účastníci zasadnutia Republikovej rady PV ZPKO. Konalo sa 20. apríla t.r. v Bratislave, bez účasti predsedu organizácie Arpáda Tarnóczyho, ktorý sa ospravedlnil zo zdravotných dôvodov.

Pohľad na časť účastníkov rokovania Republikovej rady PV ZPKO v Bratislave.
Foto: Anton Malacký

Na rokovaní bol prítomný bývalý predseda JUDr. Július Porubský, ktorý svojimi postrehmi a analýzou súčasnej politickej situácie potvrdil, že politickí väzni nie sú anachronizmom, že spoločnosť ich potrebuje práve pre ich morálny profil a oddanosť viere a národu.

Podpredsedníčka PV ZPKO Anna Fodorová informovala o finančnej situácii organizácie. Napriek tomu, že čas pokročil, organizácia k 20.4.2011 nemala schválenú výšku pridelených finančných prostriedkov Ministerstvom vnútra SR. Z neoficiálnych zdrojov bolo potvrdené 30-percentné krátenie prostriedkov, čo nevyhnutne bude viesť k zatváraní niektorých kancelárií v regiónoch Slovenska a k obmedzeniu činnosti. Táto situácia ešte viac skomplikuje prácu s členskou základňou, aj vzhľadom na to, že väčšinou ide o prestárnutú členskú základňu, s ktorou je mimoriadne zložitý kontakt. Potvrdil to aj predseda Regionálnej organizácie PV ZPKO

v Banskej Bystrici Ladislav Babala, ktorý informoval o situácii v Brezne, kde sa k PV ZPKO hlási 45 členov, ale niet síl a prostriedkov, lepšie s nimi spolupracovať.

O vnútorných veciach organizácie, predovšetkým o príslušnej legislatíve, informoval podpredseda PV ZPKO Anton Malacký. V diskusii sa účastníci stretnutia dotkli aj pôsobenia Antona Srholca, ktorý naďalej rozdeľuje politických väzňov a svoje vystúpenia radikalizuje aj voči cirkvi, čo sa veľmi citlivo dotýka členov PV ZPKO. S uspokojením prijali informáciu šéfredaktorky Svedectva, že sa obrátila na predsedu Konferencie biskupov Slovenska, aby poskytli svoje stanovisko k útokom A. Srholca voči cirkvi.

PV ZPKO sa profiluje ako organizácia zachovávajúca úctu voči tým,

čo pre svoju vieru a lásku k vlasti prinášali najvyššiu obeť. Znepokojuje ich súčasný politický vývoj na Slovensku ale aj vo svete, ktorý je negáciou týchto hodnôt. Dokonca časť politických väzňov, ktorá odišla s Antonom Srholcom do novej organizácie, podporuje ducha politických väzňov, čo je zvlášť kritické.

Trvalou otázkou pri stretnutí politických väzňov zostáva ďalšia existencia samotnej organizácie. Aj vzhľadom na nedostatok finančných prostriedkov, ale aj pre vysoký vek jej členov, ktorí represiu režimu prežili, či neprežili. Jednoznačne v diskusii zaznelo, že odkaz mučeníkov komunizmu je nevyhnutné zachovať, nielen ako spomienku na martýrov, ale aj ako odkaz pre budúce generácie. Príkladom môže byť odkaz holokaustu.

redakcia

Žiadosti slovenského národa z 10. mája 1848

V Liptovskom Mikuláši sa v máji 1848 zišli zástupcovia celého národa, aby pripravili jednotné celonárodné požiadavky, pre ktoré sa mal vyjadriť samotný národ ich podpísaním na osobitných schôdzach. Najväčší význam žiadostí spočíva v zásadnom riešení nielen pomerov slovenského národa, ale aj celkovej národnostnej otázky v Uhorsku. Po mikulášskom zhromaždení prišli Kossuthovi vyslanci zatknúť hlavných iniciátorov zhromaždenia: Hodžu, Hurbana a Štúra. Zachránili sa útekem na Moravu. Kossuth otvorene hlásal, že dá na šibenicu všetkých, ktorí sa budú lojálne hlásiť k predneseným žiadostiam.

Už v roku 1848 národovci v Žiadostiach uvádzali slo-

venský národ, ako „pranárod tejto krajiny“. V štrnástich bodoch boli rozpracované požiadavky ako zriadenie jedného všeobecného snemu bratských národov a národných osobitných snemov, ďalej požadovali uvedenie materinskej reči do obecného verejného rokovania, označovanie slovenskej národnosti vlastnými vlajkami, slobodu tlače, ale tiež žiadali, aby odrodilci nesmeli zastávať verejné úrady.

Aj keď z mikulášskych Žiadostí krajinský uhorský snem nič neprijal, stali sa vrcholom slovenského národného úsilia v riešení slovenskej otázky v rámci Uhorska, i základným národnorevolučným programom Slovákov v ďalšom období.

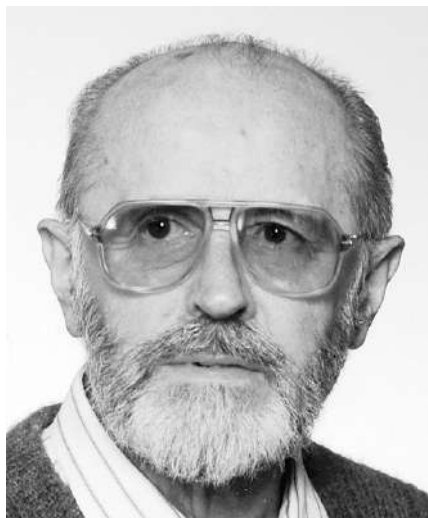
redakcia

Takí sme boli bezmocní

Ako študent som bol členom predvolebnej kampane za Demokratickú stranu v Spišskej Novej Vsi pre parlamentné voľby v roku 1946. Zúčastnil som sa na mnohých večerných a nočných stretoch s komunistami, ktoré väčšinou končili bitkou, prelepovaním plagátov, zatieraním hesiel a podobne. Voľby s prevahou vyhrali demokrati.

Po absolvovaní odbornej školy som začal pracovať v bratislavskom exkluzívnom ateliéri. Následné roky boli dramatické. Nastalo znárodňovanie, likvidácia súkromného podnikania a s tým súvisiace zmeny. Jednou z priorit sa stalo stavebníctvo. V tom čase som pracoval na technickom oddelení bratislavskej Káblvky. Vedenie podniku malo záujem o moju prácu a ponúklo mi možnosť doplniť si vzdelanie v odbore pozemného staviteľstva na Vyššej priemyselnej škole stavebnej popri zamestnaní. Zmaturoval som s vyznamenaním. V tom čase na priemyslovke prednášali externe aj vysokoškolskí profesori. Moje študijné výsledky natoľko zaujali prednášateľov a vedenie školy, že ma navrhli na štúdium na SVŠT, vrátane štipendia a ubytovania v študentskom internáte. Na SVŠT v Bratislave som začal študovať v roku 1952.

V rokoch 1946-1952 som sa snažil nielen čestne pracovať, ale sa

...a dnes

ING. VOJTECH VITKOVSKÝ

aj ďalej vzdelávať. Prerušil som kontakty s mojim bratom Otakarom, ktorý medzitým ilegálne opustil republiku a stal sa členom Slovenského revolučného odboja (SRO), ktorého cieľom bolo oslobodenie Slovenska spod čsl. boľševickej okupácie. Otakarovou úlohou bolo budovať informačné centrá nielen na Slovensku, ale aj v Česku a na Morave. Tie aj vybudoval. Pomocou týchto centier sa politická emigrácia včas dozvedela o plánovaných akciách ŠtB proti občanom a Katolíckej cirkvi a týchto včas vedela varovať a previesť cez hranice do bezpečia.

Prísnu konšpiráciou sa Otakarova identita zachovala v tajnosti. Prvý kontakt som s ním nadviazal v polovici roku 1948, keď ma vyhladal v Bratislave. Dozvedel som sa o jeho pôsobení, stretávali sme sa tajne pričom som mu podľa potreby poskytoval ubytovanie, prípadne aj potrebný kontakt. O jeho zadržaní na hraniciach som sa dozvedel ako vojak vojenskej prezenčnej služby v roku 1949, keď za mnou do kasárne poslala ŠtB svoju agentku, ktorá sa mi predstavila ako snúbenica môjho najspôľahlivejšieho priateľa a Otakarovo pomocníka.

So slzami v očiach ma informovala o veľkom nešťastí a prišla s odkazom, aby som ju rýchlo a podrobne informoval, čo by mohla ešte urobiť pre varovanie osôb, likvidovanie tajných písomností a technických pomôcok. Ja som reagoval veľmi pokojne. Márne bolo jej naliehanie, aby som zabezpečil nejaké súkromie, kde by sme sa mohli nepozorovane porozprávať. Pomohol mi argument, že som prisahou viazaný vojak a som povinný o veci podať hlásenie. Okrem toho som sa vyhovoriť, že nemám povolenú vychádzku a preto sa musím hneď vrátiť do kasárni. Na záver ma poprosila, aby som na toto stretnutie zabudol.

Vojtech Vitkovský pred rokmi

Krátko po spomínanej návšteve som bol vyradený z výberu do poddôstojníckej školy, nebol som preveľený do jednotky výsadbárov a nebol schválený návrh na moje povýšenie do hodnosti. Nakoniec som bol priradený z bojovej jednotky do administratívy veliteľstva pluku v Trnave. To už som bol presvedčený o tom, že identita môjho brata je odhalená a musím rátať so všetkým. Bol som priamym účastníkom krutej noci dlhých nožov, keď komunisti likvidovali v Trnave katolícku školu, internáty a ústavy s mníškami a radovými sestrami. Na príkaz veliteľa ma v noci zobudili a počas niekoľkých minút som musel vymenovať štyroch technicky vzdelaných vojakov. Správa budov nás vybavila meracími a kreslaciemi pomôckami a začali sme merať a značkovať skutočný stav vyprázdnených budov, končiac „invalidským“ kostolom so všetkými sviatosťami. Na to sa nedá zabudnúť.

Do troch týždňov sme spracovali dokumentáciu a v zaplechovanom balíku s eskortou som ju odovzdal v Bratislave. Do civilu som odchádzal s odznakom najlepšieho strelca a s pamätnou medailou 39. vyzvedného pešieho pluku, ktorého som bol vojakom. Kľúče od kostola a sakristie boli odovzdané podľa súpisu.

Pokračovanie na 14. strane

Úryvok z chystanej publikácie „Spomienky starého Trnavčana“

Potulky zo školy

Do prvej triedy ľudovej školy som začal chodiť v roku 1951 v Trnave. V tom čase bola bytová kríza a aj v škole bolo vzhľadom na počty žiakov málo tried. Vyučovalo sa na dve smeny a to dokonca aj v prvej ľudovej. Na ranné vyučovanie som spočiatku chodil so staršími sestrami, ale zo školy som už chodil bez nich. Keď som chodil z poobedňajšieho vyučovania na jeseň, vonku už bola takmer tma.

Raz, keď som išiel okolo jednoposchodovej budovy, v ktorej bolo v tom čase trnavské oddelenie VB - teda polícia, všimol som si rozsvietené okienko na pivničnej miestnosti. Na ceste do školy som často videl, ako do tej budovy chodia po zuby ozbrojení policajti, lebo v tom čase nosili nielen pištole, ale aj samopaly.

„A čo tam policajti robia?“ prebleslo mi zvedavou detskou myslou. Bránička k tej budove bola vždy otvorená, veď kto by v tej dobe išiel na políciu kradnúť?

So školskou taškou na chrbte som si čupol k tomu pootvorenému okienku zabezpečenému silnou mrežou. Po prázdnej miestnosti tam chodil akýsi chlap v civilných šatách. Od dverí po stenu pod okienkom a zasa späť. Keď sa otočil tvárou ku mne, všimol som si modriny na jeho tvári a rozrazenú peru.

„Ahoj ujo,“ pozdravil som ho cez pootvorené okienko

„Čo sa ti stalo? Spadol si z bicykla?“ - spýtal som sa ho a chlap prekvapene zastal.

„Ahoj chlapček, čo tu robíš?“ „Idem zo školy a bol som zvedavý, prečo sa tu svieti,“ odpovedal som úprimne. „Ale teraz už musím ísť domov.“

„Počkaj chlapček, počkaj, neodchádzaj. Veľmi by si mi pomohol, keby si na ulici nazbieral cigaretové ohorky a nejaký papier. Urobíš to pre mňa?“

„Dobre ujo, urobím“, prikývol

som a na chodníku pred náprotivným hostincom som do papiera vytrhnutého zo školského zošita nazbieral za hrst' cigaretových ohorkov a hodil som ich tomu chlapovi do pivnice. Ale on ma ešte poprosil: „Nemáš pri sebe zápalky? Keď si ušúfam cigaretu, nemám si ju ako zapáliť. Nemohol by si mi na ulici zápalky vypýtať?“

„Dobre ujo, skúsím“ prisľúbil som a na ulici som pred budovou VB pristavil prvého chlapa, ktorého som stretol.

„Ujo, nemáte zápalky?“

Bol to mladý muž, prekvapene sa ma spýtal: „Na čo sú tebe zápalky? Ešte voľačo podpáliš.“

„Tie zápalky nie sú pre mňa, ale pre takého uja, čo je zatvorený hentam v pivnici“ - ukázal som prstom na rozsvietené okienko.

Muž chvíľu rozmýšľal, ale potom siahol do vrečka a vytiahol z neho plnú krabičku cigariet a zápalky.

„Daj tie cigarety a zápalky tomu ujovi, ale ty neskušaj fajčiť, dobre?“

Chvíľu stál na ulici, ale keď videl, že som jeho cigarety a zápalky hodil do pootvoreného pivničného okienka, rýchlo sa vzdialil.

Bola to zlá doba, plná zatýkania a teroru. ŠtB za pomoci udavačov hľadala a zatýkala triednych nepriateľov, prisluhovačov imperializmu a roľníkov, ktorých jediným „zločinom“ bolo to, že nechceli dobrovoľne odovzdať svoj majetok do zakladaných roľníckych družstiev. Vo väzeniach a v pracovných táborech bolo oveľa viac ľudí zatvorených za politiku, ako za kriminálne delikty.

To však ešte moja čistá detská dušička nechápala.

Chlap v pivnici prekvapene zodvihol zápalky a krabičku cigariet a roztraseným hlasom mi povedal: „Teba mi chlapče poslal tuším samotný anjel strážny. Pôjdeš tadeť zo školy aj zajtra?“ Prikývol som a on doložil: „Keď budeš môcť, dones mi zasa cigaretové ohorky a papier. Ale daj pozor, aby ťa tu nezbadali policajti.“ Prisľúbil som, že zasa prídem a rozlúčili sme sa ako veľký a malý kamarát.

Na druhý deň som sa znova hneď zo školy ponáhlal s nazbieranými cigaretovými ohorkami k budove polície, ale pivničné okienko bolo tmavé a môj starý kamarát tam už nebol.

Nebol tam ani po ďalšie dni a bolo mi za ním smutno.

Vojtech Ottmar
Trnava

Dátumy plné krížov

Trinásteho apríla je „Deň nespravodlivo stíhaných“. Myslím, že tento deň patrí všetkým, ktorí tu žili za niekoľkými oploteniami z ostnatých drôtov, v jednej veľkej kletke, z ktorej nebolo úniku. Tí, ktorí sa o to pokúsili, museli rátať s tým, že je to hra so smrťou. Mal by som listovať a čítať ďalej, no krutosť moci ma čoraz viac uravuje. Lebo tak chutí moc.

Obrázok je iba malý pamätník všetkým známym a neznámym hrdinom – martýrom nášho národa. Je na ňom mnoho krížov, veď aj mreže na oknách väznic sú vlastne poskladané z mnohých krížov...

Mám pred sebou knihu Milana S. Ďuricu „Dejiny Slovenska a Slovákov“ a listujem v nej. Pristavím sa pri niektorých heslách a dátumoch: Majú pach krvi a ukrutnosti, lebo taká bola naša cesta ku slobode národa. 1. január 1993 - Deň vzniku Slovenskej republiky. Hoci sme sa s Čechmi rozišli „zamatovo“, cesta Slovákov dejinami nebola bez obetí. V kalendári sa 20. február nespomína. V ten deň v roku 1954 popravili troch študentov. Až 25. marec ako „Deň zápasu o ľudské práva“. Bola to sviečková manifestácia v Bratislave na Hviezdoslavovom námestí v roku 1988, na ktorej sa zišlo 10-15 tisíc ľudí. Zachovala sa v pamäti ako „Slovenský Veľký piatok“.

Ivan Masár

Snímanie masiek

Možno mi básnik, spisovateľ a publicista Štefan Žáry prepáči, že som si požičala názov jeho memoárovkej knižky, vydanej voľakedy začiatkom 70. rokov minulého storočia a predstavujúcej osobnosti slovenskej kultúry a umenia. Nie oslavnej, ale takej, a o tom akými títo ľudia boli, čo všetko tu zanechali a čo znamenali pre slovenskú kultúru. Vtedy a určite aj dnes, po desaťročiach.

A ja som si, čítajúc ju tiež po desaťročiach kládla otázku: koho my, tu, dnes predstavujeme, na koho spomíname, koho približujeme tým generáciám, ktoré už pomaly ani len mnohé mená nepoznajú, nieto aby vedeli, čo vlastne znamenali. A tak sa pýtam, či sa vôbec niekto z nás dožije programov, nazvaných hoci

Top star slovenskej kultúry?

Týždeň čo týždeň vysiela Slovenská televízia český program pod týmto názvom: teda Top star. Pravidelne tu prezentujú českých hercov, komikov, spevákov, skladateľov populárnej hudby, tých dávnych, nedávnych, ale aj súčasných. Nič proti tomu, program je to dobre robený a iste aj veľmi sledovaný, len mám jedinú otázku: Kedy a komu napadne v tej Slovenskej televízii vyrobiť čosi podobné s našimi a o našich top-star? Kedy sa konečne vrátíme k Františkovi Krištofovi Veselému, Štefanovi Hozovi, Jankovi Blahovi, ale aj Karolovi Duchoňovi, či ďalším, kedy si v podobných televíznych vyše hodinových medailónoch pripomenieme tú veľkú a zatiaľ nedosiahnuteľnú generáciu slovenských hercov od Meličkovej, cez Prechovskú, Banciková po Mistríka, Valacha, Rajniaka, Mrvečku a - bolo ich toľko, že tu niet dosť miesta na vyratúvanie.

Nuž, zabúdame, vážení, nevieme sa ani len poučiť od iných a tak naše umelecké a kultúru tvoriace osobnosti zapadajú do zabudnutia. Prečo? Poviem vám: Slováci majú

jednu veľikánsku chybu (okrem iných), nevedia si vážiť to svoje a vlastné, zato veľmi radi obdivujú cudzie. Bolo by už konečne načas zbaviť sa tejto neresti. A vracat' sa priam plánovite ku všetkým tým, čo tu po sebe zanechali hlbokú brázdú.

Americký guvernér a jedna busta

Ako som sa dozvedela z prehľadu svetovej tlače, kalifornský, dnes už bývalý guvernér Arnold Schwarzenegger, známy to kulturista, ale aj filmový herec, navyše rodom Rakúšan od Linza sa nechce vzdať, no, hádajte čoho: Leninovej busty na svojom písacom stole.

Roky zbiera busty sovietskych štátnikov - teda nielen Lenina, ale aj Stalina, Chruščova, Brežneva, nechýba mu Gorbačov a mnohí ďalší. No, tej Leninovej sa nechcel vzdať ani po prosbách svojej manželky, navyše pochádzajúcej z Kennedyovského rodu. Takže, vidíte: Tento Rakúšan, ktorý to dotiahol až na guvernérsky stolec v USA si tak veľmi váži - Lenina! To si ani nestihol všimnúť tie ostatné drôty, čo delili jeho vlasť od socialistického Československa! Asi to bolo pod jeho úroveň, aby registroval podobné, desaťročia trvajúce „maličkosti“. My sme ich chtiac-nechtiac registrovať museli a zato dnes nezbierame Iljičove či Stalinove, alebo Brežnevove busty, hoci, ktovie...

Veľmi ma prekvapili poznámky dvoch rozhlasových moderátoriek, pravdaže, mladých, na túto tému. Po odvysielaní vyššie uvedenej „pikantérie“ sa jedna spýtala v éteri

druhej: „Tak ako, mala by si záujem mať takúto bustu?“ Odpoveď znela: „Ale, vieš čo, tú Leninovu asi jááno..!“ Potrebuje to komentár? Ako vtip je to trápne, ako výpoveď - otrasné! Odznelo to na vlnách Slovenského rozhlasu, niekedy koncom marca roku 2011.

Poslední v Európe

Aby sme v tom snímaní masiek pokračovali: zasa sme tu prežili jeden 14. marec a ako vždy a pomaly už zvykovo a návykovo sme sa zasa raz pasovali na posledných nacistov a fašistov minimálne starého kontinentu. Presvedčajú nás o tom priam plánovite osobitne média, to aby sme si o sebe nemysleli, že sme národom s chrbtovou kosťou, sebavedomím, či hrdosťou. Hovoria o tom tí istí, ktorým ani náhodou neprekáža voľakedajší štátny pohreb Hitlerovho spojencu Horthyho v Maďarsku, či odhalenie busty Jánoša Eszterházyho v slovenských Košiciach. Nikto pri tomto výročí nespomenie, napríklad, takú maličkosť, ako Slováci aj počas holokaustu zachraňovali svojich židovských spoluobčanov a že ich, napríklad, na počet národa zachránili najviac vôbec.

Takže: Už by sme mohli a mali prestať. To, čo ani náhodou nikomu nenapadne dnes skloňovať v tom hrdom a bohatom Nemecku (roky pozerám ich televíziu), ani v tom susednom Rakúsku, to všetko si berieme na plecía my, Slováci. Tí poslední a ostatní v Európe, tí, ktorých sa ani vtedy nikto nepýtal, ako sa mienia zapísať do svetových dejín, či tu chcú vôbec zostať, alebo zaniknúť. Pri tom nechutnom sebabičovaní, apropos, urážame svojich predkov - našich otcov a dedov. Lebo aj môj otec zachraňoval, aj môj svokor zachraňoval, aj otcovia mojich spolužiačok robili čo mohli, a to nie na hocakej úrovni a robili tak nie pre akési tabuľky a ocenenia, ale pre svoje svedomie. A v mene Toho, komu verili.

Takže prestaňme oplúvať ich a do nekonečna aj seba samých. Už toho naozaj bolo dosť.

Eva Laucká

Popravení

Vardžík Ján, 4. 7. 1921 - 6. 5. 1950, velezrada, vyzvedačstvo
Kandráč Anton, 8. 4. 1925 - 29. 5. 1954, velezrada,
Palkovič Viktor, 2. 11. 1908 - 19. 5. 1951, velezrada, vyzvedačstvo,

Umučení

Sivák Ondrej
 18. 11. 1909 - 9. 5. 1952
Bokor František
 12. 5. 1910 - 17. 5. 1952
Otto Ernest
 15. 9. 1917 - 22. 5. 1962
Šišolák Pavol
 9. 8. 1921 - 12. 5. 1952

Zabití na úteku

Kovačiková Dorota
 22. 12. 1926 - 9. 5. 1951
Foltín Ludovít
 21. 1. 1923 - 6. 5. 1953
Ondrejko Ján
 8. 7. 1933 - 14. 5. 1952
Ožilová Erika
 25. 10. 1939 - 26. 5. 1961
Svatoň Miroslav
 26. 1. 1921 - 16. 5. 1953
Horváth Mikuláš
 26. 1. 1922 - 11. 5. 1952
Maxián Jozef
 7. 12. 1921 - 13. 5. 1952

Odsúdení nad 10 rokov

Brúderová Terézia, 13. 5. 1949 odsúdená na 10 rokov, vyzvedačstvo
Bruder Ferdinand, 21. 5. 1949 odsúdený na 14 rokov, vojenská zrada
Cintavý Pavol, odsúdený na 25 rokov, podpora a propaganda fašizmu a podobných hnutí
Derbák Fedor, 5. 5. 1951 odsúdený na 16 rokov, velezrada
Fantuzzi Albert, 8. 5. 1953 odsúdený na 13 rokov, velezrada
Fenclová Zdenka, 4. 5. 1954 odsúdená na doživotie, velezrada
Hrdina Milan, 19. 5. 1955 odsúdený na 10 rokov
Friebeiszová Flóra, 29. 5. 1952 odsúdená na 10 rokov, vyzvedačstvo
Gloger Milan, 21. 5. 1949 odsúdený na 18 rokov, vyzvedačstvo
Kanis Pavol, 12. 5. 1960 odsúdený na 4,5 roka, velezrada
Sloboda Jozef, 30. 5. 1950 odsúdený na 15 rokov, vyzvedačstvo, ohrozenie obrany republiky

Považský Anton, 12. 5. 1950 odsúdený na 6 rokov, (tiež odsúdený 30. 5. 1949)

Kovarský Jozef, 25. 5. 1949 odsúdený na 25 rokov, vyzvedačstvo
Pavlíček Jaroslav, 4. 5. 1951 odsúdený na 13 rokov, velezrada, združovanie proti štátu
Prokop Ján, 10. 5. 1949 odsúdený na 15 rokov, velezrada, vyzvedačstvo
Radakovč Viliam, 20. 6. 1951 odsúdený na 25 rokov, velezrada, vyzvedačstvo
Stržínek Miloslav, odsúdený v máji 1953 na 10 rokov, velezrada
Špáta Jozef, 27. 5. 1954 odsúdený na 12 rokov, velezrada
Tomík Anton, 8. 5. 1956 odsúdený na 2, 5 roka, útek
Blažíček Jozef, 26. 5. 1953 odsúdený na 12 rokov, velezrada, vyzvedačstvo
Mareš František, 22. 5. 1954 odsúdený na doživotie, velezrada, vyzvedačstvo
Mereš Štefan, 22. 5. 1954 odsúdený na 16 rokov, vyzvedačstvo
Benčík Jozef, 23. 5. 1953 odsúdený na 17 rokov, velezrada
Čaba Ľudovít, 23. 5. 1953 odsúdený na 20 rokov, velezrada
Kliment František, 31. 5. 1952 odsúdený na 12 rokov, vyzvedačstvo
Kováčik Jozef, 23. 5. 1953 odsúdený na 20 rokov, velezrada
Pančík Štefan, 23. 5. 1953 odsúdený na 15 rokov, vyzvedačstvo
Pecník Ondrej, 12. 5. 1952 odsúdený na 12 rokov, velezrada, vyzvedačstvo
Piliar Július, 23. 5. 1953 odsúdený na 18 rokov, velezrada
Prepletaný Ján, 23. 5. 1953 odsúdený na 12 rokov, velezrada
Stančík Jozef, 19. 5. 1951 odsúdený na doživotie, vyzvedačstvo
Turňa Štefan, 23. 5. 1953 odsúdený na 15 rokov, velezrada
Cibuľa František, 7. 5. 1953 odsúdený na 13 rokov, velezrada
Cuper Juraj, 2. 5. 1950 odsúdený na 16 rokov, velezrada
Čamaj Imrich, 7. 5. 1953 odsúdený na 25 rokov
Salušík Ondrej, 21. 5. 1949 odsúdený na 20 rokov, vyzvedačstvo
Kováč Ivan, 27. 5. 1950 odsúdený na 10 rokov, § 58 sov. tr. zákona
Kristan Imrich, 7. 5. 1953 na 17 rokov, velezrada
Pástor Vojtech, 7. 5. 1971 odsúdený na 10 rokov, teror

Rešetko Jozef, 7. 5. 1953 odsúdený na 22 rokov, velezrada
Varga Imrich, 7. 5. 1953 odsúdený na 15 rokov, velezrada
Emil Gočál, 5. 6. 1918, ods. 15. 5. 1953 na 25 r., velezrada
Gočál František, 15. 5. 1953 odsúdený na 18 rokov, velezrada
Pokorný Ladislav, 12. 5. 1953 odsúdený na 18 rokov, vyzvedačstvo
Fabianová Anna, 23. 5. 1952 odsúdená na 11 rokov, vyzvedačstvo
Krupa Tomáš, 12. - 17. 5. 1950 odsúdený na doživotie
Málek Pavol, 6. 8. 1955 odsúdený na 15 rokov, velezrada
Živický Ján, 27. 6. 1952 odsúdený na 20 rokov, velezrada
Rusnák Ferdinand, 27. 5. 1950 odsúdený na 12 rokov, velezrada
Sieklík Štefan, 27. 5. 1950 odsúdený na 18 rokov, velezrada
Gálik Ľudovít, 21. 5. 1949 odsúdený na doživotie, vyzvedačstvo
Žakovič Jozef, 8. 5. 1953 odsúdený na 15 rokov, velezrada
Kompánek Maximilián, 23. 5. 1953 odsúdený na 19 rokov, velezrada
Majerčík Július, 26. 5. 1948 odsúdený na 25 rokov, príprava úkladov, vojenská zrada
Lučanský Štefan, odsúdený v máji 1953 na 15 rokov, velezrada
Belko Pavel, 26. 5. 1953 odsúdený na 11 rokov, velezrada
Koreňová Helena, 10. 5. 1951 odsúdená na 10 rokov, velezrada
Rybár Ján, 26. 5. 1953 odsúdený na 10 rokov, velezrada
Hermann František, 6. 6. 1950 odsúdený na 23 rokov, velezrada
Hojo Viliam, 21. 5. 1951 odsúdený na 17 rokov, velezrada
Koza Ján, 21. 5. 1951 odsúdený na 10 rokov, velezrada
Neumann Eduard, 31. 5. 1954 odsúdený na 15 rokov, vyzvedačstvo, opustenie republiky, služba v cudzom vojsku
Vavro Ladislav, 14. 5. 1958 odsúdený na 18 rokov, velezrada
Jakubek Jozef, 21. 5. 1951 odsúdený na 25 rokov, združovanie proti štátu
Bedenický Mihajlo, 19. 5. 1950 odsúdený na 15 rokov, velezrada
Karlanek Štefan, 11. 5. 1948 odsúdený na trest smrti, zmenený na 15 rokov,
Januš Emil, 12. 5. 1953 odsúdený na 14 rokov, velezrada.

Trýznitelia si užívajú dôchodky

Som jeden z vás. Na vojenčinu som narukoval 1. októbra 1948 po víťaznom februári. Sedemdesiatpäť dní pred odchodom do civilu ma ako poddôstojníka dali do paláca, ale justičného. Mali sme tam všetko, aj to čo sme nepotrebovali. Za 5 mesiacov som bol ľahší o 18 kilogramov. Dňa 6.12.1950 sme dostali mikulášsky darček. Boli sme piati, prvý dostal 15 rokov, druhý 11, tretí 4 roky, ja jeden a pol roka. Piaty bol oslobodený. Chceli sme prevrátiť svet, aby stromy rástli koreňmi hore a domy aby mali základy na streche. Ôsmeho decembra nás odviezli do Leopoldova. Tam som sa učil košíkárstvu u inžiniera Nechutu. Stretol som tam veľa významných ľudí. Tri mesiace som bol na jednej cele s milým chlapcom Albertom Púčikom, ktorý čakal tri mesiace na milosť, ale Gottwald žiadnemu milosť neudelil. Koncom februára zobrali sedem ľudí na po-

pravu. Nás odtiaľ odviezli do Jáchymova. Dostal som sa na šachtu Ležnica. Pätnásteho januára 1952 som bol prepustený, ale musel som doslúžiť 75 dní vojenčiny, ktoré mi chýbali do 24 mesiacov základnej služby, ale už bez hodnoty.

Po nežnej revolúcii som bol rehabilitovaný Vyším vojenským súdom. Členom Politických väzňov som od začiatku. Časopis odoberám od jeho vzniku. Čítam ho rád, lebo sú tam dobré články, zvlášť od pani Lauckej.

Bol som organizovaný v pobočke Vranov nad Topľou a keď sa odtrhla časť jej členov aj Vranov, na odporúčanie ústredia z Bratislavy som prešiel do pobočky v Trebišove. Cítim sa tam ako cudzinec, lebo som málo informovaný - iba pozvánka na výročnú schôdzu nestačí. Ešte aj jubileum mi poplietli. Nevieam, kto pochybil, či matrika, ja alebo niekto iný. Narodil som sa 27. 3. 1926, nie 27. 2. 1926.

Mám 85 rokov, nie 84, číslo domu mám 469 nie 46. Ešteže ma niekto nepremenoval zo Senka na Slamku alebo zo Slováka na Maďara. Nehnevám sa, len upozorňujem. Nepáči sa mi ani ÚPN, keď vyťahujú len tých malých, ktorí možno ani nevedia, že sú tam zapísaní, a tých veľkých neviem, či sa boja alebo ich nechcú uraziť. Rašlovi, ktorý bol pánom nad životom a smrťou, dali ešte aj prednášať na vysokej škole. Ľudia, ktorí trýznili, si užívajú krásne dôchodky, dostávajú odstupné a ešte sa aj zamestnali na pekných miestach.

Sú mladí, dávajú im pokoj. Holokaust sa skloňuje vo všetkých pádoch ale o 40-ročnom utrpení ľudí málokedy počuť. Nehnevajte sa, že som bol drzý, prepáčte mi, keď som niekoho urazil. Ja som už raz taký.

Boh vám žehnaj!

Jozef Senko

Sečovská Polianka

Schôdzovali regionálne pobočky PV ZPKO

Dokončenie z 5. strany

■ **Ružomberok:** Výročná členská schôdza regionálnej pobočky sa uskutočnila 9. 3. 2011. Potešiteľné bolo, že schôdze sa zúčastnili všetci členovia okrem dvoch chorých. Vďaka patrí pánovi Mlynčekovi a jeho synovi za to, že umožnili usporiadať schôdzu v priestoroch predajne Charity, ktorú prevádzkujú. Vzácny hosťom na schôdzi bol zástupca primátora mesta Ružomberok Paedr. Stanislav Bella, ktorý počas svojej funkcie riaditeľa Gymnázia sv. Andreja pozval predstaviteľov Politických väzňov ZPKO v Ružomberku medzi študentov, aby im priblížili obdobie, o ktorom sa dnes veľmi nehovorí.

Členovia regionálnej pobočky zvolili výbor na ďalšie obdobie a zároveň navrhli delegátov na X. snem PV ZPKO.

Mária Šidová, predsedníčka

■ **Bánovce nad Bebravou:** Schôdza sa uskutočnila 10. 3. 2011 v Topolčanoch. Správu o činnosti predniesol predseda regionálnej organizácie Mirko Tuchyňa. Zo správy vyplýva, že väčšina členov má už nad 80 rokov, a dve tretiny z nich sú imobilní. Kontakt s nimi zabezpečuje organizácia osobnými návštevami. Na schôdzi bol zvolený nový výbor, revízna komisia a tiež delegáti na X. snem PV ZPKO.

V diskusii členovia poukázali na nepriaznivú ekonomickú situáciu v štáte, na neustále zdražovanie, rast cien

potravín a energií (plyn, voda, elektrina, benzín a pod.). Pritom práve politickí väzni patria do kategórie občanov s nižšími príjmami, ocitli sa na hranici hmotnej núdze. Pripomenuli, ako boli za totality prenasledovaní a perzekvovaní a teraz musia znova zápasíť o vlastné prežitie. Dožadujú sa ďalšieho odškodnenia, pričom rezervu vidia v nekresťanských platoch niektorých verejných činiteľov v politike a v štátnej správe.

Niektorí členovia vzhľadom na vysoký vek priznali, že uvažujú o odchode z organizácie. Vedenie RO PV ZPKO im však odporúčalo, aby zvažili a prehodnotili svoje počínanie, a aby presvedčili svoje deti na vstup do organizácie.

Mirko Tuchyňa, predseda

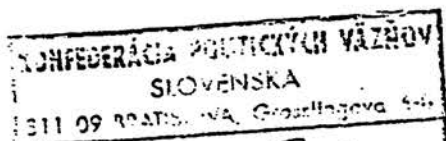
■ **Trenčín:** Výročná členská schôdza Regionálnej organizácie PV ZPKO v Trenčíne sa uskutočnila 24. marca 2011. Účastníkov privítal predseda organizácie Vladimír Šumichrast. Na schôdzi odznela správa o činnosti za uplynulý rok, i správa kontrolnej komisie, a bola predložená perspektíva činnosti na budúce obdobie. Bol zvolený výbor, ktorý bude pracovať v zložení: predseda - Vladimír Šumichrast, podpredsedníčka - Helena Hoštáková a ďalej výbor tvoria Ivan Masár, Pavol Šandorfý, Viera Krivánková, Pavol Hošták, Marta Bartošová a predsedom kontrolnej komisie sa stal Ondrej Hrnčár.

Ivan Masár, člen výboru

Číslo: 207-98/0005-002 ✓

Vybavuje: Baumlová

Bratislava 26. januára 1998

Konfederácia politických
vážňov Slovenska
Grösslingova ul. č. 6
811 09 Bratislava

VEC: Výnimka z časového použitia rozpočtových prostriedkov

Na základe listu Ministerstva financií SR č. 23 225/1997/43 z 30. 12. 1997 **s ú h l a s í m** s použitím bežných transferov poskytnutých na činnosť Vašej organizácie v roku 1997 (oznámené listom MV SR č. 207-97/04879-002 z 9. 10. 1997) na úhradu výdavkov v rozpočtovom roku 1998 v termíne do 30. 6. 1998 vo výške 1 000 tis. Sk.

Súhlas sa udeľuje z dôvodu časovej náročnosti prác spojených s realizáciou výdavkov na zriadenie krajských a okresných pobočiek v súlade s novým územným a správnym usporiadaním SR.

Vvúčtovanie týchto finančných prostriedkov v rozsahu 1 000 tis. Sk, ktoré v súlade s touto výnimkou možno použiť v roku 1998, predložte ekonomickému odboru sekcie verejnej správy Ministerstva vnútra SR do 7. 7. 1998. Prípadné nepoužité prostriedky ste súčasne povinní vrátiť na účet MV SR č. 6015-1422002/0720 vedený v NBS Bratislava. O vrátených prostriedkoch zašlite tunajšiemu odboru informáciu (avízo).

Ing. Peter Lengyel
riaditeľ ekonomického odboru

KONFEDERÁCIA POLITICKÝCH VÄZŇOV SLOVENSKA
Grösslingová 6 - 8, 811 09 Bratislava

Ministerstvo vnútra SR
sekcia verejnej správy,
Drieňova 22

B r a t i s l a v a
821 03

Váš list zn.

Vec:

**Vyúčtovanie príspevku
zo štát. rozpočtu 1997**

Naša zn.

76/98/Sm

Bratislava

18.2.1998

Pripojene Vám predkladáme " Vyúčtovanie fin. prostriedkov poskytnutých Min. vnútra SR v roku 1997 " Konfederácii politických väzňov Slovenska.

Z celkom poskytnutých 5 500 tis. Sk sme vyčerpali na	
bežný transfér	4 098 227,35 Sk
a na kapitálový transfér	490 000.-- Sk,
spolu sme použili	4 588 227,35 Sk.

Z celkového príspevku ostalo nepoužitá 911 772,65 Sk, ktoré v zmysle listu č.: 207-98/0005-002 z 26.1.1998 sa môžu použiť na úhradu výdavkov v rozpočtovom roku 1998 do 30.6.1998.

Predseda KPVS:

Príloha: Vyúčtovanie

PRIPOMÍNAME SI

Dlhoročný člen PV ZPKO žijúci v USA **Adalbert MIŠEJE** oslávil 5.11.2010 svoje životné jubileum **85 rokov**.

Životného jubilea **75 rokov** sa 19.3.2011 dožil **Jozef HARVÁNEK** z Hnúšte. Jubilant sa presťahoval do nového bydliska, preto sme jeho životné jubileum nezaregistrovali.

Dodatočne jubilantom blahoželáme a prajeme im do ďalších rokov veľa zdravia.

V **máji 2011** sa dožívajú významného životného jubilea títo naši členovia a priaznivci. Spomíname aj na tých, ktorí sa svojho sviatku nedožili.

40 rokov

Lukáč Dušan, Martin 27.5.1971

55 rokov

Tóth Mikuláš, Sečovce 24.5.1956

60 rokov

Bajčíková Mária, Žiar nad Hronom 23.5.1951

70 rokov

Kmecová Judita, Poprad 17.5.1941
Zima Peter, JUDr., Banská Bystrica 29.5.1941

Bullová Anna, Banská Bystrica 7.5.1941

Krškova Mária, Topoľčany 9.5.1941

75 rokov

Hric Milan, Banská Bystrica 17.5.1936

Mišeje Mária, USA 25.5.1936

80 rokov

Bartovičová Margita, Šurany 30.5.1931

Seč Anton, Humenné 2.5.1931

Tabačár Ján, Trenčianske Teplice 9.5.1931

Kobidová Edita,

Bánovce nad Bebravou 8.5.1931

81 rokov

Steinerová Mária, Bratislava 15.5.1930

Štubňová Mária, Víglaš 17.5.1930

82 rokov

Vyskočilová Eugénia, Bratislava 5.5.1929

Chylová Viera, Banská Bystrica 24.5.1929

Ovečková Anna, Humenné 23.5.1929

83 rokov

Slávik Oskar, Dedinka 17.5.1928

Zacharová Božena, Bratislava 19.5.1928

Behún Ján, Humenné 26.5.1928

84 rokov

Mišeje Rudolf, Bošany 28.5.1927

85 rokov

Škorvaga Jozef, Trnava 16.5.1926

86 rokov

Filová Mária, Beluša 30.5.1925

Belicová Margita, Košice 29.5.1925

87 rokov

Wohland Jozef, Nitra 29.5.1924

91 rokov

Ivančíková Bernardína, Svätý Jur 17.5.1920

Víglašská, Anna Lutila 3.5.1920

94 rokov

Jančár Štefan, Mojmirovce 8.5.1917

Ústredie a redakcia jubilantom srdečne blahoželajú.

JUBILEUM

Pani **Júlia Bonková** z Levoče oslávila 15. februára 2011 svoje osemdesiate narodeniny.

K významnému životnému jubileu jej dodatočne blahoželajú, prajú zdravie, šťastie a Božie požehnanie členovia pobočky PV ZPKO Spišská Nová Ves - Levoča.

ROZLÚČILI SME SA

† Vo veku 84 rokov, 3.4.2011, zomrel člen Mestskej pobočky PV ZPKO v Bratislave **Július KOŠÚT**. Posledná rozlúčka sa konala 8.4.2011 v bratislavskom krematóriu.

† Vo veku nedožitých 82 rokov, 2.4.2011, zomrel **Mgr. František ŠUPIN**. Posledná rozlúčka sa konala 5.4.2011 na cintoríne v Banskej Bystrici. S nebohým sa za Regionálnu organizáciu PV ZPKO Banská Bystrica rozlúčil jej predseda Ladislav Babala.

† Vo veku 87 rokov zomrela 7.4.2011 dlhoročná členka PV ZPKO **Mária KOMOROVÁ**. Posledná rozlúčka so zosnulou sa konala na cintoríne v Brezne.

Ústredie a redakcia vyslovujú pozostalým úprimnú sústrasť.

PRISPELI NA ČINNOSŤ

Dježková Alžbeta, Rimavská Sobota **3 EUR**

Hrubá Gabriela, Levoča **3 EUR**
MUDr. Slugeňová Mária, Levoča **3 EUR**

Danišková Alžbeta, Bratislava **3 EUR**
MUDr. Hórmann Štefan, Trenčín **13 EUR**

Zvolenec Miroslav, Martin **5 EUR**
Matejka Vladimír, Bratislava **3 EUR**

Polačková Anna, Bratislava **3 EUR**
Babic František, Bratislava **23 EUR**

MUDr. Galváneš Ivan, Nitra **13 EUR**
Siváčková Cherubína, Beckov **3 EUR**

Mišeje Adalbert, USA **100 USD**
Chorváthová Mária, Tvrdosín **3 EUR**

Voletz Rudolf, Stupava **5 EUR**
Majzún Mikuláš, Závod **3 EUR**

Petrovičová-Sulová Elena PaeDr., Trnava **3 EUR**

Kozáková Elena, Zborov **3 EUR**
Búryová Gizela, Nová Baňa **3 EUR**

Šilhavý Rudolf, Bratislava **3 EUR**
Ing. Kršek Jozef, Bratislava **20 EUR**

Drexlerová Vilma, Zohor **16 EUR**
Šuleková Angela, Námestovo **3 EUR**

JUDr. Milan Karabín, Bratislava **100 EUR**

Baumann Štefan, Bratislava **3 EUR**
Barančoková Alžbeta, Bratislava **8 EUR**

Reháková Otilia, Bratislava **3 EUR**

Vzhľadom na veľký počet darcov ich mená budeme uverejňovať postupne. Prosíme o pochopenie a všetkým darcom vyslovujeme úprimné poďakovanie.

STALO SA

■ 4. mája 1919 zahynul pri návrate lietadlom z Talianska francúzsky brigádny generál, slovenský astronóm a politik Milan Rastislav Štefánik.

■ 11. mája 1943 pápež Pius XII. vymenoval nitrianskeho biskupa Dr. Karola Kmeťka za arcibiskupa. Bol to prvý slovenský arcibiskup od čias sv. Metoda.

■ 25. mája 1991 pápež Ján Pavol II. udelil nitrianskemu biskupovi Jánovi Chryzostomovi Korcovi hodnosť kardinála. Je prvým biskupom na území Slovenska s najvyšším stupňom cirkevných hodností.

PRIPOMÍNAME SI

Dlhoročný člen PV ZPKO žijúci v USA **Adalbert MIŠEJE** oslávil 5.11.2010 svoje životné jubileum **85 rokov**.

Životného jubilea **75 rokov** sa 19.3.2011 dožil **Jozef HARVÁNEK** z Hnúšte. Jubilant sa presťahoval do nového bydliska, preto sme jeho životné jubileum nezaregistrovali.

Dodatočne jubilantom blahoželáme a prajeme im do ďalších rokov veľa zdravia.

V **máji 2011** sa dožívajú významného životného jubilea títo naši členovia a priaznivci. Spomíname aj na tých, ktorí sa svojho sviatku nedožili.

40 rokov

Lukáč Dušan, Martin 27.5.1971

55 rokov

Tóth Mikuláš, Sečovce 24.5.1956

60 rokov

Bajčíková Mária, Žiar nad Hronom 23.5.1951

70 rokov

Kmecová Judita, Poprad 17.5.1941
Zima Peter, JUDr., Banská Bystrica 29.5.1941

Bullová Anna, Banská Bystrica 7.5.1941

Krškova Mária, Topoľčany 9.5.1941

75 rokov

Hric Milan, Banská Bystrica 17.5.1936

Mišeje Mária, USA 25.5.1936

80 rokov

Bartovičová Margita, Šurany 30.5.1931

Seč Anton, Humenné 2.5.1931
Tabačár Ján, Trenčianske Teplice 9.5.1931

Kobidová Edita, Bánovce nad Bebravou 8.5.1931

81 rokov

Steinerová Mária, Bratislava 15.5.1930

Štubňová Mária, Víglaš 17.5.1930

82 rokov

Vyskočilová Eugénia, Bratislava 5.5.1929

Chylová Viera, Banská Bystrica 24.5.1929

Ovečková Anna, Humenné 23.5.1929

83 rokov

Slávik Oskar, Dedinka 17.5.1928

Zacharová Božena, Bratislava 19.5.1928

Behún Ján, Humenné 26.5.1928

84 rokov

Mišeje Rudolf, Bošany 28.5.1927

85 rokov

Škorvaga Jozef, Trnava 16.5.1926

86 rokov

Filová Mária, Beluša 30.5.1925

Belicová Margita, Košice 29.5.1925

87 rokov

Wohland Jozef, Nitra 29.5.1924

91 rokov

Ivančíková Bernardína, Svätý Jur 17.5.1920

Víglašská, Anna Lutila 3.5.1920

94 rokov

Jančár Štefan, Mojmirovce 8.5.1917

Ústredie a redakcia jubilantom srdečne blahoželajú.

JUBILEUM

Pani **Júlia Bonková** z Levoče oslávila 15. februára 2011 svoje osemdesiate narodeniny.

K významnému životnému jubileu jej dodatočne blahoželajú, prajú zdravie, šťastie a Božie požehnanie členovia pobočky PV ZPKO Spišská Nová Ves - Levoča.

ROZLÚČILI SME SA

† Vo veku 84 rokov, 3.4.2011, zomrel člen Mestskej pobočky PV ZPKO v Bratislave **Július KOŠÚT**. Posledná rozlúčka sa konala 8.4.2011 v bratislavskom krematóriu.

† Vo veku nedožitých 82 rokov, 2.4.2011, zomrel **Mgr. František ŠUPIN**. Posledná rozlúčka sa konala 5.4.2011 na cintoríne v Banskej Bystrici. S nebohým sa za Regionálnu organizáciu PV ZPKO Banská Bystrica rozlúčil jej predseda Ladislav Babala.

† Vo veku 87 rokov zomrela 7.4.2011 dlhoročná členka PV ZPKO **Mária KOMOROVÁ**. Posledná rozlúčka so zosnulou sa konala na cintoríne v Brezne.

Ústredie a redakcia vyslovujú pozostalým úprimnú sústrasť.

PRISPELI NA ČINNOSŤ

Dježková Alžbeta, Rimavská Sobota **3 EUR**

Hrubá Gabriela, Levoča **3 EUR**
MUDr. Slugeňová Mária, Levoča **3 EUR**

Danišková Alžbeta, Bratislava **3 EUR**
MUDr. Hórmann Štefan, Trenčín **13 EUR**

Zvolenec Miroslav, Martin **5 EUR**
Matejka Vladimír, Bratislava **3 EUR**

Polačková Anna, Bratislava **3 EUR**
Babic František, Bratislava **23 EUR**

MUDr. Galvánek Ivan, Nitra **13 EUR**
Siváčková Cherubína, Beckov **3 EUR**

Mišeje Adalbert, USA **100 USD**
Chorváthová Mária, Tvrdosín **3 EUR**

Voletz Rudolf, Stupava **5 EUR**
Majzún Mikuláš, Závod **3 EUR**

Petrovičová-Sulová Elena PaeDr., Trnava **3 EUR**

Kozáková Elena, Zborov **3 EUR**
Búryová Gizela, Nová Baňa **3 EUR**

Šilhavý Rudolf, Bratislava **3 EUR**
Ing. Kršek Jozef, Bratislava **20 EUR**

Drexlerová Vilma, Zohor **16 EUR**
Šuleková Angela, Námestovo **3 EUR**

JUDr. Milan Karabín, Bratislava **100 EUR**

Baumann Štefan, Bratislava **3 EUR**
Barančoková Alžbeta, Bratislava **8 EUR**

Reháková Otilia, Bratislava **3 EUR**

Vzhľadom na veľký počet darcov ich mená budeme uverejňovať postupne. Prosíme o pochopenie a všetkým darcom vyslovujeme úprimné poďakovanie.

STALO SA

■ 4. mája 1919 zahynul pri návrate lietadlom z Talianska francúzsky brigádny generál, slovenský astronóm a politik Milan Rastislav Štefánik.

■ 11. mája 1943 pápež Pius XII. vymenoval nitrianskeho biskupa Dr. Karola Kmeťka za arcibiskupa. Bol to prvý slovenský arcibiskup od čias sv. Metoda.

■ 25. mája 1991 pápež Ján Pavol II. udelil nitrianskemu biskupovi Jánovi Chryzostomovi Korcovi hodnosť kardinála. Je prvým biskupom na území Slovenska s najvyšším stupňom cirkevných hodností.

MINISTERSTVO SPRAVODLIVOSTI
SLOVENSKEJ REPUBLIKY
813 11 Bratislava

v Bratislave, 14. 8. 1991
číslo: 13565/90-91/3074

váž. pani
Anna Fodorová
tr. Obrancov mieru 33
010 01 Žilina

Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky v zmysle ustanovenia § 24 ods.1 zák. č. 119/1990 Zb. a ustanovenia § 9 ods.1 zákona č. 58/1969 Zb. posúdilo Vašu žiadosť z 10. 12. 1990 o odškodnenie podľa § 23 zák. č. 119/1990 Zb. za trest, uložený Vám rozsudkom Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. T 019/61 zo dňa 1. 12. 1961, v spojení s rozsudkom Najvyššieho súdu v Prahe sp. zn. 7 Tč 056/61 zo dňa 28. 2. 1962, ktorým ste boli uznaná vinnou zo spáchania trestného činu vyzvedačstva podľa § 86 ods. 3 písm.a/ zák. č. 86/50 Zb. a odsúdená na 4 roky trestu odňatia slobody.

Na základe uznesenia Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 2 Rt 77/90 zo dňa 17. 9. 1990, právoplatného 8. 11. 1990, ktorým bolo deklarované zrušenie uvedených odsudzujúcich rozhodnutí v zmysle § 2 zák. č. 119/1990 Zb. a zastavené trestné stíhanie v plnom rozsahu, p r i z n á v a m e Vám podľa § 23 ods.1 písm.a/, c/ zák. č. 119/1990 Zb. odškodné v sume Kčs 28.672,-, slovom: dvadsaťosemtisícšesťstosedemdesiatdva korún.

Tým považujeme predbežné prerokovanie Vášho nároku za ukončené. Ak s našim stanoviskom nie ste spokojná, máte právo domáhať sa náhrady škody žalobou na súde proti Slovenskej republike - Ministerstvu spravodlivosti Slovenskej republiky.

Riaditeľ

odboru pre súdnu rehabilitáciu
JUDr. Ladislav B o r o ň

Vybavuje: JUDr. Šiffalovičová

